

Sygn. akt III U 709/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemysłu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Anna Kicman

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2014 r. w Przemysłu

na rozprawie

sprawy J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 8 maja 2014 r., **znak:**(...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. B. prawo do emerytury, począwszy od 5 marca 2014 r.,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł (słownie złotych: sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt III U 709/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 września 2014 r.

Decyzją z dnia 8 maja 2014 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy J. B. prawa do emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ okres zatrudnienia od 1 września 1967 r. do 8 września 1970 r. jako uczeń praktycznej nauki zawodu nie stanowi pracy w szczególnych warunkach; w okresie od 9 września 1970 r. do 30 kwietnia 1976 r. istnieje rozbieżność na świadectwie pracy w zajmowanych

stanowiskach pracy /stażysta, piekarz, brygadzysta/; w okresie pracy od 1 grudnia 1979 r. do 2 października 1990 r. praca na stanowisku dyspozytor i kierownik działu przewozu i ekspedycji wyklucza możliwość przebywania stale i bezpośrednio przy stanowiskach z wykazu, specyfika pracy kierowców wyklucza możliwość pracy dyspozytora stale i bezpośrednio przy stanowisku kierowcy. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy składkowe w wymiarze 30 lat, 8 miesięcy i 26 dni.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył w dniu 21 maja 2014 r. wnioskodawca J. B., reprezentowany w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji przez przyznanie prawa do emerytury od dnia złożenia wniosku, a także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego stanowiska wnioskodawca podał, że w okresie od 1 września 1967 r. do 30 kwietnia 1976 r. zatrudniony był w (...) Spółdzielni (...) na stanowisku piekarza, a stanowisko to zostało wymienione w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – dział X, poz. 11 – prace przy wypieku pieczywa. Od dnia 1 grudnia 1979 r. wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zatrudniony jest w (...) Spółdzielni (...) w P., jako dyspozytor od 1 grudnia 1979 r. do 31 grudnia 1980 r. oraz kierownik działu przewozów i spedycji od 1 stycznia 1981 r. do 2 października 1990 r., a w dziale XIV pod poz. 24 rozporządzenia wymieniono dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Wnioskodawca zajmując wyżej wymienione stanowiska nadzorował pracę: ładowacza, operatora (pomocnika) maszyn, urządzeń i sprzętu przeładunkowego, ładowacza-konwojenta, a więc prace wymienione w dziale VIII rozporządzenia. Stale pod jego nadzorem znajdowały się osoby wykonujące: ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie; prace kierowców samochodów ciężkich o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony; prace kierowców ciągników.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Przemyślu ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. B., ur. (...), w dniu 5 marca 2014 r. złożył wniosek o emeryturę, zaznaczając w nim, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Wnioskodawca przedłożył dokumentację potwierdzającą przebieg zatrudnienia, w tym w szczególności: świadectwo pracy z dnia 13 lutego 2014 r. wystawione przez (...) Spółdzielnię (...) w P., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tej Spółdzielni od 1 września 1967 r. do 31 sierpnia 1979 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, w tym od 1 września 1967 r. do 8 września 1970 r. jako uczeń praktycznej nauki zawodu – piekarz, a od 9 września 1970 r. do 31 sierpnia 1979 r. jako piekarz, brygadzysta, ciastkarz, a w punkcie 8 świadectwa pracy zaznaczono, iż w okresie od 1 września 1967 r. do 30 kwietnia 1976 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach; świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z dnia 13 lutego 2014 r. wystawione przez (...) Spółdzielnię (...) w P., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 1 września 1967 r. do 30 kwietnia 1976 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonując pracę przy wypieku pieczywa na stanowisku piekarza; świadectwo pracy z dnia 3 marca 2014 r. wystawione przez (...) Spółdzielnię (...)

w P., z którego wynika, że wnioskodawca jest zatrudniony w tej Spółdzielni od 1 grudnia 1979 r. na stanowisku dyspozytora, kierownika działu przewozów i spedycji, Prezesa Zarządu Spółdzielni, a w punkcie 8 tego świadectwa pracy wskazano, że wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach od 1 grudnia 1979 r. do 2 października 1990 r.; świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 3 marca 2014 r. wystawione przez (...) Spółdzielnię (...) w P., z którego wynika, że wnioskodawca jest zatrudniony w tej Spółdzielni od 1 grudnia 1979 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, gdzie wykonywał pracę według wykazu działu XIV, poz. 24 – kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, na stanowisku dyspozytora od 1 grudnia 1979 r. do 31 grudnia 1980 r. oraz kierownika działu przewozów i spedycji od 1 stycznia 1981 r. do 2 października 1990 r., kiedy to nadzorował pracę ładowacza, operatora (pomocnika) maszyn, urządzeń i sprzętu przeładunkowego, ładowacza (konwojenta), pracę kierowców samochodów ciężkich o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, pracę kierowcy ciągnika.

W aktach organu rentowego zalega również kserokopia książeczki wojskowej, z której wynika, że wnioskodawca w okresie od 4 maja 1976 r. do 15 lipca 1977 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach rentowych dokumentacji, decyzją z dnia 8 maja 2014 r., ZUS odmówił wnioskodawcy J. B. prawa do emerytury, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy składkowe w wymiarze 30 lat, 8 miesięcy i 26 dni.

Dowód – akta emerytalne wnioskodawcy:

- wniosek emerytalny z dnia 5.03.2014 r.,
- świadectwa pracy, świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach,
- kserokopia książeczki wojskowej,
- decyzja ZUS z dnia 8.05.2014 r.

Sąd ustalił nadto, że wnioskodawca od dnia 1 września 1967 r. został przyjęty do (...) Spółdzielni (...) w P. jako uczeń praktycznej nauki zawodu piekarza i jednocześnie uczęszczał do (...) Szkoły Zawodowej w P..

Po ukończeniu szkoły wnioskodawca został zatrudniony w tej Spółdzielni od dnia 9 września 1970 r. na stanowisku piekarza przy wypieku pieczywa, i w tym charakterze pracował do dnia 30 kwietnia 1976 r. Wnioskodawca pracował w systemie 3-zmianowym. Na przestrzeni tego okresu jego stanowisko określano również jako piekarz – stołowy, stołowy. Związane było to z faktem, że w tym czasie wszystkie prace przy wypieku pieczywa wykonywane były ręcznie. Wnioskodawca wykonywał wszystkie czynności niezbędne do wyrobu i wypieku chleba, bułek.

Z dniem 12 listopada 1973 r. wnioskodawcy powierzono funkcję brygadzysty pełniącego obowiązki kierownika piekarni na okres nieobecności w pracy T. P. w związku z jego chorobą. Podobnie z dniem 16 stycznia 1975 r. powierzono mu stanowisko starszego piekarza zastępcy p.o. kierownika piekarni /laboranta/, z dniem 1 marca 1976 r. – stanowisko piekarza brygadzysty pełniącego obowiązki kierownika piekarni. Wnioskodawca przez cały czas jednak wykonywał pracę piekarza, a tylko dodatkowo obciążały go czynności kierownika.

W okresie od 4 maja 1976 r. do 15 lipca 1977 r. wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową, a po jej zakończeniu powrócił do pracy w (...) Spółdzielni (...) w P. z tym, że zostało mu powierzone stanowisko ciastkarza.

Dowód:

- dokumentacja zalegająca w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) w P.,
- zeznania świadka J. J.,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

W dniu 1 grudnia 1979 r. wnioskodawca został zatrudniony w Wojewódzkiej Spółdzielni (...) w P., która później przekształciła się w (...) Spółdzielnię (...), na stanowisku dyspozytora, a od 1 stycznia 1981 r. na stanowisku kierownika działu przewozów i spedycji. Zasadniczo praca jego na tych stanowiskach się nie różniła.

Spółdzielnia świadczyła usługi związane z przewozem towarów masowych, a także obsługiwała rampę kolejową (...). W tym czasie węgiel, koks, nawozy, cementy, wapna, stal przywożone były wagonami.

Wnioskodawca był dyspozytorem transportu samochodowego towarów masowych. Towary były przewożone do gminnych spółdzielni, po sklepach. Wnioskodawca naprzód rozdzielał pracę pomiędzy poszczególnych pracowników – ładowaczy, operatorów maszyn i urządzeń przeładunkowych, kierowców samochodów ciężarowych powyżej 3,5 ton. Następnie zaś nadzorował rozładunek, przeładunek przewóz towarów na bocznicę kolejowej. Nadzorował wówczas pracę ładowaczy towarów sypkich – nawozów sztucznych, soli potasowej, wapno, środki chemiczne, operatorów koparek, którymi te towary rozładowywano. Nadzorował rozładunek węgla. Dostawy towarów na rampę były codzienne. W ramach swoich obowiązków wnioskodawca jeździł również do różnych magazynów, sklepów, gdzie nadzorował pracowników Spółdzielni rozładowujących towary spożywcze, chemiczne, garnki, śruby, rury.

Po przydzieleniu wnioskodawcy stanowiska kierownika, nadal pełnił on te same obowiązki, zmieniła się jedynie nazwa stanowiska. Dodatkowo tylko podlegał mu jeden dyspozytor, który obsługiwał transport zakładu mleczarskiego.

Wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Praca odbywała się również w soboty, niedziele, a nawet w święta, po kilkanaście godzin dziennie.

Od dnia 3 października 1990 r. wnioskodawca został powołany do pełnienia funkcji Prezesa Zarządu Spółdzielni.

Dowód:

- dokumentacja zalegająca w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w P.,
- zeznania świadka J. L.,
- zeznania świadka S. M.,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach emerytalnych wnioskodawcy, aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) w P., aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w P., których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. J. oraz wnioskodawcy J. B., jako spójnym, logicznym, wzajemnie się uzupełniającym, a ponadto znajdującym potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Wynika z nich jednoznacznie, w jakim charakterze, przy jakich pracach i w jakich warunkach był zatrudniony wnioskodawca w (...) w P..

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków J. L. i S. M. oraz wnioskodawcy J. B., jako spójnym, logicznym, wzajemnie się uzupełniającym, a ponadto znajdującym potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Wynika z nich jednoznacznie, w jakim charakterze, przy jakich pracach i w jakich warunkach był zatrudniony wnioskodawca w (...) Spółdzielni (...) w P..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy J. B. należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia, czy wnioskodawca był zatrudniony, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Z akt sprawy wynika, że ZUS nie kwestionował spełnienia przez wnioskodawcę pozostałych warunków niezbędnych do nabycia prawa do emerytury, na podstawie wyżej powołanych przepisów, a więc ukończenia 60 roku życia w dniu (...) r., nie przystąpienia do OFE, wykazania na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganego okresu zatrudnienia wynoszącego co najmniej 25 lat dla mężczyzn.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że wnioskodawca był zatrudniony w szczególnych warunkach w (...) Spółdzielni (...) w P. w okresie 9 września 1970 r. do 30 kwietnia 1976 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonując pracę przy wypieku pieczywa na stanowisku piekarza, stołowego.

Sąd uwzględnił wnioskodawcy okres po zakończeniu praktycznej nauki zawodu, która zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, jako okres podczas którego nie wykonuje się pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie może zostać zaliczony do pracy w szczególnych warunkach (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2009 r., II UK 334/08; z dnia 20 stycznia 2011 r., II UK 169/10; z dnia 23 stycznia 2012 r., II UK 96/11; z dnia 22 sierpnia 2012 r., I UK 130/12; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012 r., I UK 262/11).

Wskazane wyżej stanowisko wymienione zostało w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale X – „W rolnictwie i przemyśle rolno-spożywcym”, poz. 11 – „Prace przy wypieku pieczywa” oraz w załączniku nr 1 do uchwały nr 38 Zarządu (...) Związku Spółdzielni (...) z dnia 11 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w jednostkach spółdzielczości spożywców w wykazie A, Dziale X, poz. 11, pkt 1 – „piekarz”.

Sąd zaliczył wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach również okres zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...)

w P., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku dyspozytora od 1 grudnia 1979 r. do 31 grudnia 1980 r. oraz kierownika działu przewozów i spedycji od 1 stycznia 1981 r. do 2 października 1990 r., kiedy to nadzorował pracę ładowacza, operatora maszyn, urządzeń i sprzętu przeładunkowego, ładowacza (konwojenta), pracę kierowców samochodów ciężkich o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Wskazane wyżej stanowisko wymienione zostało w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale XIV „Prace różne”, poz. 24 – „Kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie” w związku z Działem VIII – „W transporcie i łączności”, poz. 1 – „Ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie”, poz. 2 – „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów” oraz w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wykazie A, Dziale VIII, poz. 1, pkt 1 – „ładowacz”, pkt 2 – „robotnik przeładunkowy”, pkt 3 – „operator (pomocnik) maszyn, urządzeń i sprzętu przeładunkowego”, poz. 2, pkt 1 – „kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony”.

Podkreślić należy, iż w postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał łącznie ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia 5 marca 2014 r., a więc od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w punkcie I sentencji wyroku.

Kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, na podstawie art. 98, art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 490), orzeczono o kosztach postępowania.